

menttaarisuutensa ja "rauhallinen kehityksensä."

Seinää vasten!

Ei suojele vaalilippu lahtarien kullalta. Se olisi hänen pitänyt ymmärtää. Mutta ei. Vanhat, hengettömät lauseparret olivat juurtuneet liian syvään hänen mieleensä. Ja niin sai hän hengellään maksaa kauniin, mutta hedelmättömän periaatteensa. Valkopedot saivat himoamansa viattoman veritilkan. "Rauhallinen kehitys" vyöryi yli työläisruumiin.

Surullista, surullista, surullista!
Näen sinut siellä, äiti, sairaana ja avuttomana ja yksinäisenä. Näen sinun surun ja koettelemusten uurtamat piirteesi. Näen sinut unettomana yön aaveiden ympäröimänä oihkivan vuoteellasi, jonka ääressä ei kukaan valvo.
Enkä kuitenkaan voi auttaa sinua. Kuinka julmaa!
Mikä enää siis kannustaisi elämään? Koston!
Siinä ainoa mikä elähyttää onnetonta.
Poikasi.

KATSAUKSIA

Presidenttivaalit Suomessa

Suomessa on nyt oma presidenttinsä — toistaiseksi. Porvaripa tietenkä. Kuvaavaa vain on hänen valintansa. Se näet entistä selvemmän osotti Suomen virallisen sosialidemokraattisen puolueen "luokkataisteluluonteeseen." Sensijaan, että puolue tietoisesti pyrki lahtariterrorista vapaaksi sitä ainoata pätevää keinoa valmistavalla — vallankumous —, sensijaan se kaupustelee porvareitten kanssa saadakseen heidän pöydältään silloin-tällöin jonkun rippeen. Näennäisesti tällä tavalla saadaan "jotain" aikaan, mutta todellisuudessa senkautta vain voimistutetaan porvariston valtaa, porvariston diktatuuria. Tietoinen vallankumousvalmistelu sensijaan lähentää sitä hetkeä, jolloin porvariston diktaattori murskataan kerta kaikkiaan ja jolloin vielä vankiloissa kituville työläistäistellijoille samoin kuin orjamaisesti "ehdottomaisen vapauden" asemassa oleville työläisille koituu todellinen vapaus.

Suomen presidentin vaalit vain vahvistavat sitä alkaisemminkin jo selvennyttä käsitystä, että Suomen työväenluokan todellisena puolueena on vain

Kommunistipuolue. Se järjestää Suomessa niitä joukkoja, jotka otollisen ajan tullessa lähtevät liikkeelle ja perustavat työtätekevää kansaa sortavan porvarillisen diktatuurin tilalle työtätekevää luokkaa vapauttavan työläisten diktatuurin.

Suomen virallisen sosialidemokratian politiikkaa kouraantuntuvasti osoittavien presidenttivaalien johdosta kirjottaa "Toveri" seuraavan mielenkiintoisen toimituskirjotuksen, jonka mielellä jainamme tähän:

"Tiedot Suomesta kertovat, että muuan Stohberg niminen herrasmies on "valittu" sikäläisen "tasavallan" presidentiksi. Kansan kielelle käännetynä se merkitsisi sitä, että sikäläinen lahtarimähti on määrännyt entisen pääpyövelinsä, tsaarin hovissa työläisteurastajan tutkinnon suorittaneen Mannerheimin, syrjäyttämään diktaattorin istuimelta ja Stohbergin ottamaan hänen paikkansa. Presidenttiä ei näet, kuten kaikkein alkeellisimpiinkin kansanvaltaisuusperiaatteisiin — sellaisiinkin joissa ei kansan, s. o. työväestön, tahtoa ollenkaan noudateta — pitäisi kuulua valittu "yleisellä

yhtäläisellä ja salaisella" — kuten muuan fraasikansanvaltaisuu den opinkapale kuuluu — äänestyksellä, vaan määrättiin eduskunnassa, jossa porvaristolla oli enemmistö.

Suomen työväestölle on tietenkin samantekevää, kuka on tällä yli-pyövelin paikalla. Kuudeksi vuodeksi valtaistuimelle istutettu Stohlberg on saanut eduskunnan enemmistön kannatuksen, saaden, jos tieto on totta, 134 ääntä Mannerheimin saadessa ainoastaan 54. Kaksitoista eduskunnan jäsentä on ollut äänestämättä tai äänestänyt jotakin muuta ehdokasta. Ketä lopullisina ehdokkaina on ollut, ei tiedonanto kerro.

Tämä äänen jakautuminen Mannerheimin ja Stohlbergin välillä on sentään mielenkiintoinen, sillä se osottaa miten arka Suomen lahtariporvariston omatunto on jo. Sen täytyi sanoa rengilleen Mannerheimille, että Mauri on tehnyt tehtävänsä ja saa nyt mennä, sillä pitemmältä sen pyövelin käyttäminen ei enää ollut edullista. Täytyi pukeutua "vapaamielisyyden" kauhaan, jotta saatiin kannatus "sosialisteiltakin", jotka näkyvät äänestäneen Stohlbergia, koska hän on saanut niin paljon ääniä. Mannerheimin syrjäyttämisen ei porvariston taholta suukaan tapahtunut siksi, että olisi paheksuttu hänen pyövelintointaan. Ei suinkaan, menettelibän Mannerheimin sillä ainoalla mahdollisella tavalla jolla Suomen työväestö voitiin kukistaa. Sitäpaitsi Mannerheim oli ainoastaa isäntiensä renki, isäntiensä tahdon täytäntöönpanija, eikä itsevaltaisesti vastoin porvariston määräyksiä toiminut diktaattori.

Mutta nyt ei enää sovi toimia niin verisesti kuin tähän saakka on toimitettu. Työväestö on nyt kukistettu — toistaiseksi — ja siksi nyt leikitään kansanvaltaisuu della. Työväestöllä ovat kuulaimet suussa ja ohjaket lujasti porvariston sapelimahdin käsissä, niin ettei ole pelkoa uudesta työväestön noususta nyt kappaleen aikaan.

Varovaisuuden vuoksi kuitenkin valitsi eduskunta tämän "tasavallan" presidentin, sillä jos kansa olisi saanut äänestä, olisi se varmaan valinnut so-

sialistin presidentiksi. Ainoastaan tämä pelko saattoi porvariston siihen varovaisuustoimenpiteeseen, ettei toimitettu yleisiä vaaleja ja että presidentti valittiin kuudeksi vuodeksi. Sen pitempää aikaa ei se mitenkään usko pyövänsä vallassa, eikä kai pysykään.

Mutta miksi äänestivät eduskunnan sosialistiset jäsenet porvaria presidentiksi? Vastausta ei ole vaikea löytää. Kesäkuun 26 p:n "Sosialidemokraati" lausui presentinvaaleista kirjottaessaan m. m. että:

"Porvaripuolueille on meidän puolestamme tässä yhteydessä sanottava, että asettaessaan oman presidentti-ehdokkaan, niiden on pidettävä muistissa, että Suomen kansalle tarjoamansa esimies ei voi eikä edes saakaan edustaa jonkunlaista määrättyä puolta tai poliittista suuntaa, vaan on presidentin oltava eri puolueiden ja poliittisten suuntain yläpuolella. Sillä tasavallan presidentin valtiollinen auktoriteetti nojautuu pääasiallisesti poliittiseen puolueettomuuteen. Ja sellainen auktoriteetti ei nykyisessä parlamentarisessa tilanteessa voi tulla kysymykseen, ellei maamme suurin sosialidemokraattinen eli työväenpuolue, jolla on valtiopäivillä 80 edustajaa, voi suhtautua luottamuksella tulevan esimiehen puolueettomuuteen nähden — — —".

Suomen viralliset sosialistit olivat sillä kannalla, että presidentin on oltava eri puolueiden ja poliittisten suuntain yläpuolella. Sen käsityksen mukaan ei presidentin valitseminen ole ollenkaan luokkakysymys, koska presidentin ei saa edustaa mitään luokkaa. Herra Stohlberg kai on ilmoittanut olevansa "luokkien yläpuolella", ja epäilemättä kokemus tulee osottamaan että hän onkin ainakin työväenluokan yläpuolella, koska hän kuuluu porvariluokkaan.

Mutta eiköhän Mannerheim olisi ollut samalla tavalla työväenluokan yläpuolella! Epäilemättä, niin että ei sen takia olisi tarvinnut miestä vaihtaa, eikä niin uskollista palvelijaa syrjäyttää.

Suomen työväenluokka oppii kyllä ennen kuin kuusi vuotta on kulunut, että presidentin ei saa olla luokkien ja

suuntien yläpuolella, vaan edustaa varmaan ja tinkimättä työväenluokkaa. Porvaristo on sen jo huomannut aikoja sitte ja siksi se tekeekin valikkensa oman luokkansa miehen vallassapitämiseksi, koska vain sellaista se voi käyttää palvelukseensa. Oppiikohan Suomen virallinen sosialistipuolue tämän tärkeän läksyn, saamme nähdä tuonnempänä, mutta ellei se opi, niin syrjäytyy se käsitteineen samalla tavalla pakosta kuin Mannerheim nyt.

Tämä Suomen sosialistien käsite presidentin toimen luonteesta vastaa ihan pikulleen heidän käsitettään tasavaltaisuudesta ja kansanvaltaisuudestakin. Ei työväestön diktatuuriin, vaan "kaikkia luokkia" edustavaan kansanvaltaan, siinä heidän haaveellinen päämääränsä, jonka toteutuminen on mahdollisuus niin kauan kuin yhteiskunnassa vallitsevat luokat. Joko hallitsee porvaristo ja sortaa työväestöä, tai hallitsee työväestö ja porvaristo on lakkannut olemasta luokkana. Muua mahdollisuutta ei ole. Mutta tämän läksyn voi oppia vain työväestö. Porvarillisille reformisteille sen oppiminen on mahdollottomuus."

Suomen työväenluokka on oppinut sen läksyn, että mitään välitietä ei ole — joko porvariston diktatuuri tai työväestön diktatuuri ja sitä tietoisuutta ei pysty virallinen sosialidemokratia enää sotkemaan, koettakoon kuinka hyvänsä uskotella jonkun porvarin olevan paremman kuin toisen, "yläpuolella" puolueiden. Porvarillisen diktatuurin on Suomen työväenluokka myös oppinut tuntemaan sen täydessä kuokoistuksessaan ja senvuoksi se on pyrkivä sitä poistamaan. Varustamattomana ei se luonnollisestikaan siihen kykene ja sen tietäen se varustautuu taistelemaan porvaristoa vastaan samanlaisilla aseilla kuin porvaristo käyttää työläisten nujertamiseksi. Viittaamme tässä Sakenien numerossa olevaan kirjoitukseen "Tuleva Neuvosto-Suomi". Se osoittaa meille sen päämäärän, mikä on Suomen luokkatietoisella työväestöllä. Siinä on päämäärä ja sitä kohden sitä kuljetaan pelatkoon "viralliset" sillävälän minkälaista "penin nakkia" tahansa "hyvien" porvaritten kanssa.

Tajstelujen aikakauden merkkejä Amerikassa

(True translation filed with the post-master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917).

Viime aikoina on Amerikassakin alkanut puhjeta voimakasta yhteiskunnallista levottomuutta. Parhailtaan on voimakas ja laajakantoinen lakkoliike. Sangen nopeasti on lakkoja levinnyt. Toiset niistä sangen valtavia.

Yhtenä terveellisenä ilmiönä lakoissa on m. m. se, että joukoissa alkaa ilmaantua sitkeää vastarintaa vanhoillisia johtajiaan vastaan. Useita lakkoja ovat järjestöjen virkailijat julistaneet "laittomiksi" ja yrittäneet "panna puoliksi" työläisten vaatimukset. Tinkimisellä on monta lakkoa päätettykin, mutta hetken kuluttua on havaittu tinkimisen kautta saavutettujen etujen olleen tilapäisestikään vastaamatta sitä, mihin pyrittiin lakon kautta tai lakon uhalla. Syntyy uusi lakko.

Korkeat elinkustannukset ovat aiheuttaneet laajaa tyytymättömyyttä. Vaikkakin elinkustannuksien "alenta-

mis" touhu aiheutuukin politiikan "pe-laamisesta", niin tämän kysymyksen suurempaan julkisuuteen ottaminen, on avustanut yleisen tyytymättömyyden avoimempaa julkitulemistä.

Yhteiskunnallisen levottomuuden ilmiöt alkavat tulla yhä selvemmiksi. Nykyinen laaja lakkoliike, voimakas kuohunta, ei kuitenkaan kulje vielä samoja päämääriä kohden kuin Euroopan vallankumousliike. Täällä ovat satavuosien olosuhteet olleet toisenlaisia kuin Euroopassa. Luokkavastakoh-tien kärjistyminen on ollut salatumpaa. Selvälle luokkaladulle ei senvuoksi nykyinen kuohunta möin vain ole päässyt. Joka tapauksessa nykyinen tilanne on omiaan selventämään luokkavastakoh-tia yhä suuremmille joukoille. Yhä suuremmat joukot joutuvat joukko-liikkeeseen. Opitaan, kehitetään ja yhä lujempaa mennään eteenpäin.